

Insomnii de toamnă

Valery

Visează-mă în zborul tău,
răpus de-ndoială și dor,
singurătăți delirante
și zaruri aruncate la întâmplare.

Oprește ticăitul, sunetul, respirarea
orei
ascunse în plămânii muribunzi.
Tu nu știi,
tu, care jumătate de viață ai trăit
între cuvinte goale
și revoltă,
că peste noapte
s-a ridicat în târg un eșafod.
Năruite sunt toamnele înamorate
la gândul ultimului
apus sângeros.

Așteaptă-mă în rotundul, deșertăciunea
primei vocale ce-și eliberează
teama
pliată în aripi multicolore,
amputate de toate cuvintele
rostitute "ezitant"...
în oglinda ultimei trădări.

Umbrele serii,
doar ele,
răstignite de ziduri
- ca ultima învățătură biblică -
estompau făptura străvezie
care-ți oferea adăpost,
în zilele eretice
când mimau dumnezeirea
fără nicio urmă de teamă.

Visează-mă în drumul tău,
troienit cu așteptări și dor,
frânghii mătăsoase,
îngeri reîncarnați
din gânduri abstracte,
suicidare.

Grăbește-te să primești pocalul
strălucitor și-argintat,
cu toate bucuriile lumii nescrise
și mai ales,
poleit cu spaimile mele,
născute din iubire.

Lacrima mea, îmbătrânită de insomnii
și regrete,
își va găsi liniștea
în acest poem franjurat,
în aceste cuvinte exilate
și flamuri ce poartă povara celui învins.

E liniște.
Doar vântul leagănă cu gingășie
eșafodul din târgul pustiit, în care toamnele,
- strivite de înserări taciturne -
s-au logodit în taină
cu eternitatea unui vis,
unui vis...

4 octombrie 2013